

oči u oči DAMIR ČUČIĆ, REDATELJ FILMA 'PISMO ČAĆI'

Mislim da ću uvijek biti izvan sistema

Uvijek ću se ponašati kao da sam izvan sistema. Nisam zadovoljan, nismo imali novinarsku projekciju i što nam plakati nisu bili ispred Arene i na nekim drugim mjestima. Ako smo svi u istom natjecateljskom programu, onda to nije u redu - kaže Damir Čučić

PIŠE MARKO NJEGIĆ

Ushit među kritičarima i strukom bio je opipljiv nakon projekcije art-drame "Pismo ćaći". Redatelj Damir Čučić i njegova ekipa znali su da imaju dobar film s obzirom na njihovo prilično dugo životno i radno iskustvo. "Sve dalje je pitanje sreće, a nama se osmjehnula", veli nam Čučić.

Debitirali ste s dugometražnim prvijencem tek u 40-oj. Zašto ste tek sad poslali "Pismo ćaći"?

- Kad danas iz 40. promatram neki moj put i želim biti grub, onda kažem da ranije nisam bio dovoljno zreo. Ne mogu se buniti niti protiv sistema, iako bih rado, jer nikada nisam predao scenarij za dugi igrani. Tamo negdje 2004. sam s glumcima Mladenom Vulićem i Milivojem Beaderom snimao fim "Stolac za ljuljanje" i tada sam prema uvjetima snimanja i glumačkoj ekipi mogao snimiti dugometražni, no nisam to prepoznao. Kad sam niti godinu kasnije shvatio pogrešku, bilo je kasno za bilo što. Neki dan mi je Vulić rekao kako sam saznao od naše zadnje suradnje i to je valjda to.

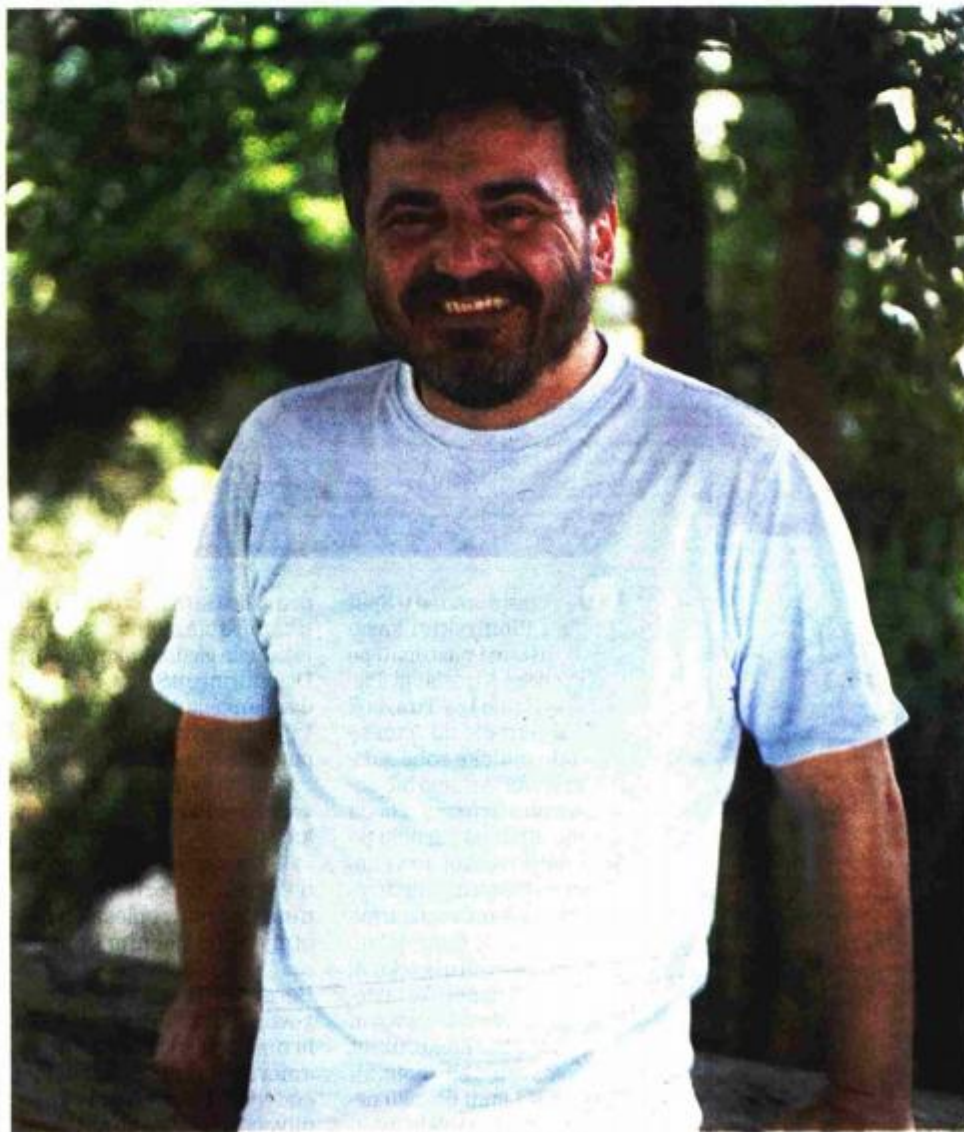
Obiteljski krug

Nedavno smo vidjeli "Kenjca", prošle godine "Čaću", a sad i "Pismo ćaći". Postaju li filmovi o odnosu očeva i sinova trend?

- To je prastara tema, samo je pitanje kako funkcionira unutar filma. Možda je više trend našeg filma zatvaranje u obiteljski krug, tu bismo našli još više primjera.

Kako ste režirali glumce, Matu Gulina (otac) i Milivoja Beadera (sin)? Koliko je tu bilo improvizacija, a koliko proba? Kako su počeli dijalog?

- Nismo imali proba, odnosno postavili bismo kameru i snimali probe. To je brdo snimljenog materijala koji je kasnije organiziran u cjelinu. Velik posao u montaži, ali još veći za glumce jer su imali brdo repetitija. Beader sam je imao zadatak ispovijedi i vjerujte mi on tu ima što reći. Postepeno smo dodavali performanse i on se iz sina transformirao u glumca koji kroz vlastitu izvedbu šalje ocu poruke. S Matom je bio veći problem u kreiranju lika jer on nije govorio iz vlastitog iskustva, već smo pokušali stvoriti "izdušenog" starca koji je nekada bio opak, a danas se tek može požaliti kakvom susjedu. Što se tiče završnog dijela filma, u ko-

Damir Čučić: Imam četrdeset godina. Mislim da sam sazrio.

DRAGAN MATIĆ/CROPIX

140 tisuća kuna meni je dovoljno za pravljenje filma

•• Kako komentirate HAVC-ovu dotaciju od 140.000 kuna za nezavisnjake i to što su je neki redatelji odbili?

- Meni je 140.000 kuna taman da završim film, onima koju su odbili vjerojatno nije jer su imali veće troškove. Nadam se da će nekako nadoknaditi uloženo.

•• Što mislite, kakav bi vaš film bio da nije stisnut proračunskim okovima i da nije nastao izvan sistema?

- To mora biti baš ovakav film i u ovim uvjetima. Uvijek ću se ponašati kao da sam izvan sistema jer sam baš tamo ukorijenjen, a kao što ste rekli, imam 40 i nemam se namjeru mijenjati jer sam spor i to bi potrajalo predugo.

•• Očekujete li da će vam se pozlatiti koja Arena?

- Očekivanja nagrada uvijek postoje i nije loš osjećaj preuzeti neku, no više nas zanima kako distribuirati film da ga vidi što više ljudi. Zanima me kako komorni art-film približiti gledateljima jer mislim da imamo neke argumente za to, recimo emocije i duhovitosti, a to je publici blisko. Mislim da imamo film koji bi se bez obzira na predznak "art" mogao svidjeti ljudima.

jem se susreću, inzistirao sam na tome da se prvi put susretu ispred kamere, da si nemaš što reći, da budu stranci. Početak je urodio plodom i kasnije su razvili sjajnu igru koju ne

prestaju igrati ni danas kad se privatno družu.

Koliko vam je smetalo što se vaš film nije prikazao u Areni, nego je gurnut u kino "Valli"?

- Prirodno stanište mog filma su kinodvorane, tako da sam zadovoljan lokacijom. Nisam zadovoljan što nismo imali novinarsku projekciju kao svi drugi i što nam plakati nisu bili ispred Arene i na nekim drugim mjestima, kao u slučaju ostalih filmova. Našu sudbinu dijeli film "Košnice", i to nije O.K. ako smo svi u istom natjecateljskom programu.

Treba razgovarati

Jesu li nezavisni filmovi po vama marginalizirani u našoj kinematografiji? Kakva je šansa da postanu nešto poput američkih "indieja"?

- U zadnje vrijeme smo tiho propustili neke nezavisne filmove poput Klukovićeve "Ajde, dan, prodi" i Mustaćeve "Blizine". Nisam sretan zbog toga, ali ni siguran da imam rješenja kako pomoći. Mislim da o tome treba razgovarati, a najkompetentniji za to je Jozo Patljak, on ima najviše iskustva na području nezavisnog filma. Nisam siguran da ga je netko pitao kako dalje...